

ΜΑΝΩΛΗΣ ΣΙΜΙΤΣΑΚΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ

ΑΡΑÿ

Βιβλίο Γ'

Φαντασία

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια ιστορία του Μανώλη Σμιτσάκη

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σε όσους τα όνειρά τους κνηγούν και δεν κνηγιούνται από αυτά.

Επίσης, είναι αφιερωμένο στη Φαντασία. Στη γενεσιουργή αυτή δύναμη που το απίθανο ορίζει πιθανό και που, τελικά, μαζί με το Συναίσθημα και την Πίστη, διαμορφώνει την πραγματικότητά μας.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κι ας ήταν καιρό νεκροί...
Πέθαναν;
Οριστικά;
Για πάντα;

Η πύλη της Ονειρωδής μέσα στο δέντρο του Άραϋ είχε μυστηριωδώς ανοίξει, αποκαλύπτοντας τον φυσικό πλούτο μίας άλλης διάστασης, και εξακολουθούσε να πάλλεται με βόμβο σε κάθε της ανάσα. Ήταν μόνο αυτή που σηματοδοτούσε τη ροή του χρόνου. Όλοι οι υπόλοιποι είχαν σατίσει μπροστά στη θέα του Ηλία και της Μαρίας που πέτρωσαν στην προσπάθειά τους να τη διασχίσουν.

Είχαν πεθάνει;

Εάν υπάρχει ένας τρόπος να πεθάνει ένας νεκρός, μία ψυχή, αυτός είναι, σκέφτηκε ο Γιώργος.

«Τι συνέβη;» ρώτησε τον Ιχώρ που θα έπρεπε να γνωρίζει περισσότερα πράγματα για όλα αυτά.

«Δεν ξέρω», απάντησε με την αμφιβολία και τον φόβο πως, πράγματι, κάτι μπορεί να πήγε στραβά και όλα τους τα σχέδια να καταρρεύσουν. Ποιος θα τολμούσε τώρα να μπει στην Ονειρωδή και να αναζητήσει το Πιστίο του; Θα έπρεπε τώρα να παραβιάσει τον όρκο του και να μπει ο ίδιος για να το βρει, αλλά μία τέτοια ενέργεια θα είχε ακόμη περισσότερες απρόβλεπτες συνέπειες. Αφού η επιστροφή του θα σήμαινε πως είχε μετανοήσει για τις πράξεις του -και έτσι υποτίθεται πως κατάφερε να ανοίξει

την πύλη-, μπορεί να αφανίζονταν το Βίβειτ και το Σέρετον, αφού είχαν δημιουργηθεί ως φυλακή για τον ίδιο. Άγνωστες οι συνέπειες και για τις ανθρώπινες ψυχές ύστερα από ένα τέτοιο γεγονός. Μα αυτό λίγο τον ενδιέφερε, πραγματικά. Πάνω από όλα, έπρεπε να είναι σίγουρος πως κάθε του ενέργεια θα ήταν προς το καλύτερο για την κατάσταση της Ηλιοστάλαχτης. Ας διαλύονταν όλα, αρκεί να ήταν ο ίδιος ευτυχισμένος και ασφαλής με εκείνη. Πάντοτε αυτή ήταν η επιθυμία του.

Ο Γιώργος αυθόρμητα έκανε κίνηση να πλησιάσει την Μαρία και να την αγγίξει.

«Μη!» φώναξε ο Φειδίας και του άρπαξε το χέρι πριν καν ολοκληρώσει το πρώτο βήμα. «Μην παρεμβάλλεσαι. Άσε τους». Εκείνος τον κοίταξε διστακτικά και ύστερα κατάλαβε πως είχε δίκιο.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ξανά με τρόπο στα μάτια, μήπως και έβρισκε την απάντηση από τον Φειδία.

«Που να με πάρει... δεν έχω ιδέα», αποκρίθηκε και κινήθηκε προς το μέρος τους. Απαλά κύματα θερμού αέρα σέρνονταν από την πύλη και αναδύονταν ύστερα, μεταφέροντάς του το άρωμα του ιδρωμένου βράχου. Φτάνοντας πίσω τους, ενισχύθηκε. Εξέτασε προσεχτικά με το βλέμμα του τη λίθινη επιδερμίδα τους, τις διακριτικές ρωγμές στα πρόσωπά τους, διαπιστώνοντας πως διαφορά δεν υπήρχε με αυτήν των υπόλοιπων Βιβειτιανών που πέτρωσαν, αφότου το δέντρο του Άραϋ έμεινε δίχως νερό να θρέφεται και τις ενέργειες του Νταμιάνο. Εδώ, όμως, η αιτία δεν ήταν αυτή. Δεν μπορούσε να γνωρίζει τι συνέβη στον Ηλία και την Μαρία, αλλά είναι πολύ πιθανόν κάτι παρόμοιο να είχε συμβεί και στους από πάντα πετρωμένους τρεις γέροντες, που βρίσκονταν έξω από το δέντρο του Άραϋ. Ο Φειδίας ποτέ του δεν εί-

χε ανακαλύψει τι είχε συμβεί με αυτούς τους τρεις, πάντοτε μόνο υποθέσεις από τα συμφραζόμενα δημιουργούσε, αλλά να που τώρα το μυαλό του έφτιαχνε επιπλέον σενάρια.

Έκανε πιο πίσω, μην κι από λάθος αγγίζει τους ίδιους ή την πύλη.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Γιώργος. «Τι συμβαίνει;»

«Έχουν...» ψέλλισε και το άφησε να πλανάται στον αέρα.

«Γαμώ το κέρατό μου! Γαμώ το!»

«... πετρώσει».

«Έλα, ρε πούστη μου! Όχι, γαμώ το! Θα τον γαμήσω, τον καριόλη!» Κοπάνησε μία γερή γροθιά στις παχιές ρίζες και ύστερα κι άλλη.

«Μην κάνεις έτσι, δεν ωφελεί...» του συνέστησε ο Φειδίας.

«Τι λες κι εσύ, μωρέ; Θα με τρελάνεις; Την έχασα! Για πάντα! Τον Χριστό τους και... και αυτόν τον καριόλη που παριστάνει τον Θεό!» φώναζε και κοίταζε προς την έξοδο. Έκανε να βγει έξω από την αίθουσα της μετάνοιας, έξω από το δέντρο.

«Πού πας;» του φώναζιν και οι δύο.

«Πάω να του σκίσω ό,τι έχει και δεν έχει!»

«Μην κάνεις καμιά ανοησία! Έλα εδώ!»

«Όχι!»

«Θα σε πιάσει!»

«Παρατήστε με!» ακούστηκε η φωνή του μέσα από τις στοές. Ήδη έτρεχε. Ο Ιχώρ ξεχύθηκε πίσω του να τον προλάβει. Δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να τον αφήσουν μόνο του.

«Ρισκάρεις τα πάντα», του φώναζε ο Ιχώρ ενώ προσπαθούσε να τον προφτάσει. Ο Γιώργος, ως πιο μικρόσωμος, ήταν πιο εύελικτος και γρήγορος.

«Δεν υπάρχει πια τίποτε να ρισκάρω. Μη με ακολουθείς!»

Ο Φειδίας είχε μείνει μόνος του. Δεν είχε νόημα να ακολουθήσει και ο ίδιος. Ήταν σίγουρος πως ο Ιχώρ θα κατάφερνε να τον προλάβει όπως είχε προλάβει και τον Νταμιάνο, στη γέφυρα πάνω από την καρδιά του δέντρου του Αραϋ. Θα τον συνέτιζε και θα τον έφερνε πίσω.

Ξεφύσηξε και χάιδεψε τη γενειάδα του. Πόσο χειρότερα μπορούσαν να πάνε όλα, αναρωτήθηκε. Πλησίασε πάλι τα πετρωμένα σώματα και άρχισε να τα εξετάζει ξανά. Δεν κρατήθηκε, άγγιξε την ωμοπλάτη της Μαρίας. Κρύα πέτρα. Τίποτε περισσότερο, τίποτε ασυνήθιστο. Έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να εντοπίσει οποιοδήποτε σημάδι ζωής, μία επικοινωνία. Με τους πετρωμένους γέροντες το είχε καταφέρει στο παρελθόν. Μα τώρα δεν ήταν αυτή η περίπτωση. Τίποτε δεν απαντούσε, τίποτε δεν ένιωθε. Είχαν χαθεί. Ήταν πια νεκροί, ανύπαρκτοι.

«Περίφημα...» μονολόγησε. Είχε δίκιο. Επέμενε και τους το έλεγε: *Η πόλη άνοιξε, αλλά με παράδοξο τρόπο. Μην μπειτε, να το εξετάσουμε πρώτα. Κάτι μπορεί να πάει στραβά.*

Βιάστηκαν... Τους πίεζε και ο χρόνος βέβαια, αλλά ορίστε τι έγινε.

Πλήρης ανυπαρξία...

Ο Γιώργος βρισκόταν στην πλατιά γέφυρα, σύντομα θα διέσχιζε τις αίθουσες της Φαντασίας, της Πίστης και του Συναισθήματος, κι ύστερα θα έβγαινε έξω από το δέντρο του Αραϋ. Και έτρεχε. Έτρεχε με θολωμένο το μυαλό. Η Μαρία δεν υπάρχει πια. Η Μαρία δεν υπάρχει πια. Αυτή η σκέψη τροφοδοτούσε κάθε του βήμα και φούντωνε το μίσος του για τον Νταμιάνο. Ήταν τόσο κοντά να ζήσουν το όνειρό τους. Και διαλύθηκαν όλα. Η

Μαρία δεν υπάρχει πια. Ω ρε, πούστη μου! Όλα συνέβησαν για το τίποτε τελικά. Την έχασα για το τίποτε. Νόμιζε πως θα έσωζε τον κόσμο όλο. Αλλά να, μία λάθος κίνηση και όλες της οι θυσίες αποδείχτηκαν άκαρπες. Κι η ζυγαριά γέρνει προς την πλευρά του Νταμάνο. Αυτός ο καριόλης θα πληρώσει πολύ ακριβά. Δεν με ενδιαφέρει τίποτε, αυτός ο πούστης θα πληρώσει! Ας μου φέρει όλους του τους μάγους μπροστά μου. Ας μου φέρει τους κωλοϊερείς του, ας μου φέρει τον Χριστό του, τους στρατιώτες του όλους. Η Μαρία χάθηκε. Χάθηκαν όλα. Η Μαρία δεν υπάρχει πια.

Στη φρενιτιδά του δεν άκουσε καν τα φτερά του Ιχώρ πίσω του. Ο Ιχώρ τον σήκωσε στον αέρα και έκανε ελιγμό προς τα πίσω.

«Παράτα με! Ασε με!».

Ο Ιχώρ δεν μπηκε καν στον κόπο να απαντήσει. Γνώριζε την κατάσταση του και ήξερε ότι δεν θα τον άκουγε.

«Άσε με, σου λέω, γαμώ το!»

Ο Ιχώρ προσγειώθηκε στο τέλος της γέφυρας, εκεί που η στοά μπροστά τους θα τους οδηγούσε πίσω στον Φειδία. Τον άφησε κλείνοντάς του τον δρόμο προς την έξοδο. Ο Γιώργος δεν κινήθηκε.

«Τι θες; Θα με σύρεις μέσα;». Το σαγόνι του τρεμόπαιζε.

«Πάμε μέσα, έλα».

«Άσε με να φύγω».

«Προχώρα. Δεν θα καταφέρεις κάτι αν πας σε αυτόν».

«Ό,τι θέλω θα καταφέρω», είπε και έκανε ένα βήμα μπροστά και τον κοίταζε αγριεμένα.

«Μη με νευριάζεις. Έχω αρκετά φορτωθεί κι εγώ!»

«Άσε με, ρε Ιχώρ, γαμώ το!» ύψωσε τη φωνή του ξανά.

«Όχι. Δεν σε αφήνω! Θα τα διαλύσεις όλα...»

Ο Γιώργος τον κοπάνησε στο στήθος. Εκείνος ξεφύσηξε

προσπαθώντας να κρατήσει τα νεύρα του. Και δεν ήταν και από τους χαρακτήρες που κρατούσαν τον θυμό τους. Ειδικά ύστερα από όσα έμαθε για την Ηλιοστάλαχτη και τον Νταμιάνο, αφού άνοιξε η πύλη της Ονειρωδής. Προσπαθούσε, όμως, να μην πέσει στην παγίδα που είχε πέσει ο Γιώργος. Δεν έπρεπε τώρα να θυμώσει και αυτός.

«Ποια όλα, ρε Ιχώρ; Ποια όλα;»

«Θα βρούμε μία λύση μαζί», κατάφερε να πει όσο πιο ήρεμα μπορούσε, αλλά του ξέφευγαν μερικά γρυλίσματα στην αναπνοή του.

«Μία λύση σε τι;»

«Να τον βγάλουμε από τη μέση».

Ο Γιώργος κατάλαβε πού το πήγαινε και τον κοπάνησε ξανά στο στήθος και προσπάθησε να τον προσπεράσει, αλλά με εξαιρετική ευκολία ο Ιχώρ τον εμπόδισε. Εάν το αλάτι στις ρίζες του δέντρου δεν εμπόδιζε οποιαδήποτε μαγική ενέργεια, θα είχε τηλεμεταφερθεί τώρα.

«Ιχώρ, άσε με γιατί θα τα ακούσεις χοντρά! Γαμώ τη μου!»

«Να τα ακούσω; Για τι;» ρώτησε και κοπάνησε φτερά και χέρια μεταξύ τους. «Να τα ακούσω που μου κρύψατε ότι ο Νταμιάνο έχει γεννητικά όργανα και πιθανόν αναπαράγεται με την Ηλιοστάλαχτη;» Έσκυψε και κόλλησε σχεδόν το πρόσωπό του στο πρόσωπο του Γιώργου και του έριξε μία συγκρατημένη αλλά επιθετική σπρωξιά στον ώμο. «Εγώ θα έπρεπε να σας τα ψάλλω. Εγώ θα έπρεπε να τα βάλω μαζί σας... Πάμε μέσα. Τώρα!»

«Δεν καταλαβαίνεις», είπε με τα δόντια ενωμένα. «Χάθηκε. Για πάντα. Δεν υπάρχει. Δεν καταλαβαίνεις και το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι η Ηλιοστάλαχτη!»

«Μην το παρατραβάς».

«Στ' αρχίδια μου και 'μένα η Ηλιοστάλαχτη, λοιπόν! Στ' αρχίδια μου, ρε! Όλα για εκείνη τα κάναμε. Για 'κείνη και για 'σένα... Για το κωλοαμάρτημά σου, τους κωλονόμους που έχετε στην Ονειρωδή. Αλλά εσένα τώρα δεν σε νοιάζει πώς νιώθω εγώ. Δεν σε νοιάζει που η Μαρία είναι νεκρή, για πάντα. Φοβάσαι μήπως και με πιάσει ο Νταμιάνο και δεν έχεις ποιον να σε στηρίξει; Ποιον να σου ελευθερώσει την Ηλιοστάλαχτη; Για 'σένα πέθανε η Μαρία. Πέθανε, για εσάς. Δύο φορές!»

Ο Ιχώρ δεν απάντησε. Είχε ενώσει τα δόντια του και τα έσφιγγε, φαινόταν και με τα χείλη του κλειστά. Το ίδιο σφιχτές ήταν και οι γροθιές του.

«Εσένα τουλάχιστον είναι ζωντανή. Αλλά είσαι μεγάλος εγωιστής. Παράτα με λοιπόν και άσε με να περάσω!»

Ο Ιχώρ τον έσπρωξε προειδοποιητικά ξανά πίσω. «Δεν της είπα εγώ να κάνει ό,τι έκανε!» εξοργίστηκε και η φωνή του κόχλαζε. «Μόνοι σας μπλεχτήκατε. Μη μου ρίχνεις ευθύνες. Και αν δεν ήμουν εγώ, ακόμη φυλακισμένοι θα ήταν όλοι τους».

Ο Γιώργος σήκωσε το χέρι του και κίνησε αργά και επιδεικτικά τον δείκτη και τον μέσο. «Δύο φορές πέθανε. Δύο. Για εσάς. Κι εγώ χίλιες». Παύση. «Εάν δεν ήσουν εσύ», συνέχισε και πίεσε τα δύο αυτά δάχτυλα στο μπράτσο του Ιχώρ, «δεν θα είχε συμβεί τίποτε».

Εκείνος τον άρπαξε από τον λαιμό, τον σήκωσε και τον έφερε στο ύψος του για να του μιλήσει κατάμουτρα.

«Πάει», είπε συλλαβιστά μα και με θυμό. «Έφυγε. Ό,τι και να κάνεις, δεν θα τη φέρεις πίσω».

«Γαμήσου, άσε με κάτω!» τον έβρισε και τον κοπάνησε στο σαγόκι. Ο Ιχώρ γρύλισε. Μία γροθιά του ήταν ικανή για να τον ρίξει αναίσθητο.

Ο Φειδίας συνέχιζε να εξετάζει τα σώματά τους, μέχρι που άκουσε σουρσίματα στις στοές να πλησιάζουν προς την αίθουσα. Δεν ανησύχησε, αναγνώρισε τα βαριά βήματα του Ιχώρ που τώρα έμπαινε στον χώρο κουβαλώντας στην αγκαλιά του αναίσθητο τον Γιώργο.

«Τι έπαθε;», τρόμαξε ο Φειδίας που τον είδε έτσι.

«Είχαμε μία κουβέντα και αποφάσισε να μην πάει στον Νταμιάνο».

«Τον βάρεσες;»

«Δεν γινόταν αλλιώς».

Ο Φειδίας έτριψε το κούτελό του. Σε κάτι τέτοιες στιγμές, όταν όλα πήγαιναν κατά διαόλου και ιδέα δεν του κατέβαινε, ένιωθε πως ιδρώνει.

Σήμερα έκλεινε ένας χρόνος.

16/01/2008

Ένας ολόκληρος χρόνος από τότε που γεννήθηκε το τελευταίο φυσιολογικό βρέφος. Η, καλύτερα, Από τότε που γεννήθηκε το τελευταίο ζωντανό βρέφος. Και μέσα σε αυτό το έτος, τίποτε δεν είχε αλλάξει ως προς αυτό. Όλα ήταν όπως τα είχε αφήσει ο Γιώργος, προτού πάρει την απόφαση να ακολουθήσει την Μαρία στα άγνωστα μονοπάτια του θανάτου. Μίζερα και στάσιμα για ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Η σαν από λήθη καταστροφή ήταν παντού ριζωμένα, από τότε που ο Ιχώρ και η Ηλιοστάλαχτη έπαψαν εξαιτίας του Νταμιάνο να ζευγαρώνουν. Και τα μωρά

όλα γεννιούνταν παραμορφωμένα και νεκρά, που δεν υπήρχε πλέον ψυχή να δεχτούν στο σώμα τους.

Στις αρχές του φαινομένου, υπήρξαν κάποιοι που συνέχισαν να ασχολούνται με τα παιχνίδια τους περί οικονομίας και εξουσίας λόγω της απληστίας που πάντα τους χαρακτήριζε, αλλά τώρα, έναν χρόνο αργότερα, μέχρι και η οικονομία είχε κατεδαφιστεί. Το οικονομικό σύστημα είχε αλλάξει πλήρως και, μαζί με αυτό, και ο κόσμος ολόκληρος. Παγκοσμίως τα κυβερνητικά στελέχη είχαν αποφασίσει πως όλοι οι οικονομικοί και μη διαθέσιμοι πόροι θα έπρεπε να συγκεντρωθούν σε έναν παγκόσμιο οργανισμό διαχείρισης και να διατεθούν στις επιστημονικές ερευνητικές κοινότητες, μετατρέποντας την υφήλιο σε μία κοινωνία κομμουνιστικού καθεστώτος, περίπου. Κανείς δεν εργαζόταν πλέον βάσει του καπιταλιστικού συστήματος. Όλοι, ανεξαρτήτως κράτους, φυλής, θρησκείας, ήθελαν δεν ήθελαν, είχαν πλέον έναν κοινό άξονα και εργάζονταν για τα ελάχιστα αλλά ουσιώδη αγαθά.

Βέβαια, το να αλλάξει ρότα ο κόσμος όλος δεν ήταν καθόλου εύκολο σε κυβερνητικό επίπεδο. Ακόμη και σε μία τέτοια βαθιάς σημασίας κρίση, υπήρξαν συγκρούσεις που παραλίγο να καταλήξουν σε τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Δεν έγινε όμως. Ως εκ θαύματος, οι ηγέτες κατάφεραν να συνεννοηθούν για έναν κοινό και σωστό σκοπό, υπογράφοντας τη Συμφωνία της Αναγέννησης, όπως την αποκάλεσαν.

Με τις τράπεζες σπέρματος να κοντεύουν να εξαντληθούν, αφού οι πρώτες έρευνες έγιναν όλες πάνω σε δοκιμές και τροποποιήσεις σπέρματος που είχε συλλεχθεί πριν από το τραγικό αυτό φαινόμενο, το βάρος όλο έπεσε στην κρυογονική και την εξερεύνηση του διαστήματος για πλανήτες που ενδεχομένως θα

μπορούσαν να φιλοξενήσουν τον άνθρωπο -και τους τρόπους μεταφοράς του σε αυτούς. Έπρεπε πάση θυσία η ανθρωπότητα να κρατηθεί ζωντανή και έπρεπε είτε να δοκιμαστούν οι γεννήσεις σε νέα περιβάλλοντα –που κατά την άποψη των περισσοτέρων δεν θα άλλαζε κάτι ακόμη και σε άλλους πλανήτες– είτε να ανακαλύψουν και να σπάσουν τα μυστικά του θανάτου μέσω της βιολογίας και της κρυογονικής. Γι' αυτό, όσες έγκυες ήθελαν ψύχονταν, ώστε να γεννήσουν ακόμη και πενήντα χρόνια αργότερα, αν μέχρι τότε είχαν ανακαλυφθεί οι μέθοδοι ανάνηψης και αν οι γεννήσεις ήταν πλέον ασφαλείς. Ο χρόνος για όλα αυτά ελάχιστος, εάν αναλογιστεί κανείς τα άλματα που έπρεπε να κάνουν τεχνολογικά. Είχαν λιγότερο από έναν αιώνα να καλύψουν άγνωστες γωνιές του σύμπαντος και της δημιουργίας της ζωής, και έπρεπε να επενδύσουν στα παιδιά για να τα καταφέρουν.

Κατάλαβαν πολύ νωρίς ότι το εκπαιδευτικό σύστημα έπρεπε επίσης να αλλάξει. Τα παιδιά όλα, ανεξαιρέτως, έπρεπε να πάρουν θετικών επιστημών κατεύθυνση και αφαίρεσαν όλα τα μαθήματα που δεν είχαν να κάνουν με αυτές. Έπρεπε να τις λατρεύουν, να έχουν ως ίνδαλμα λαμπρά μυαλά και όχι ανθρώπους που λάμπουν για λίγες ημέρες κάτω από τα πυροτεχνήματα της δημοσιότητας, που δήθεν κατέχτησαν τον κόσμο με τις σωματικές τους αρετές. Τα μέσα προβολής έπαψαν να προβάλλουν τέτοια θέματα και γέμισαν το πρόγραμμά τους με εκπαιδευτικές εκπομπές προς τους νέους και τα παιδιά. Είχαν τεθεί όλα σε αυστηρό έλεγχο, ακόμη και το διαδίκτυο περιορίστηκε.

Όσο δύσκολα κι αν ακούγονται όλα αυτά, ήταν τελικά πολύ εύκολο να επιτευχθούν, γιατί και συντονισμένα έγιναν, και έπαψε να υπάρχει ενδιαφέρον στον τομέα του μάρκετινγκ. Κάθε έννοια πίσω από αυτόν, όπως διαφήμιση, μόδα, πλασάρισμα προ-

τόντων, τάσεις υπερκατανάλωσης, εξαφανίστηκαν από τον κόσμο. Και αν και υπήρξαν αρκετές λαϊκές και μη διαφωνίες για την οπισθοδρομική τακτική επί της ελεύθερης έκφρασης αλλά και την κατακρεούργηση της μάθησης, σύντομα θάφτηκαν από τις φωνές όλων των υπολοίπων που καταλάβαιναν πως ο σκοπός ήταν υπέρ όλων, αλλά και την έλλειψη χρηματικού κέρδους από αυτά. Γιατί, σε τι θα χρησιμεύσει το μάθημα ιστορίας όταν δεν υπάρχει μέλλον; Είναι ήδη όλα καταγεγραμμένα και δεν χρειάζοταν πλέον να δημιουργηθεί η εθνική συνείδηση στα παιδιά. Όταν θα είσαι ένας από τους λίγους εναπομείναντες του είδους, με ποιον θα μοιραστείς την ομορφιά της γλώσσας, την ποίηση, τη λογοτεχνία; Σε ποιον θα τραγουδήσεις; Σε ποιον θεό θα χρειαστεί να πιστέψεις; Άχρηστα όλα. Ενώ η βιολογία, η ιατρική, η φυσική και τα μαθηματικά, η χημεία, περιέχουν τη γνώση που μπορούν ακόμη και στο τελευταίο έτος των τριών τελευταίων ανθρώπων να δώσουν μία νέα αρχή. Αυτές ήταν το κλειδί και με αυτές έπρεπε να γαλουχηθούν τα παιδιά, από την κοινωνία και τους γονείς τους.

Ένα μεγάλο κομμάτι της επιθυμητής επιτυχίας όλης αυτής της μεταστροφής είχε πέσει και στους γονείς, που έπρεπε να προσποούνται προς τα παιδιά πως ο κόσμος του χθες δεν υπήρξε ποτέ. Πως όλα πάντα έτοι ήταν. Που έπρεπε να στηρίζουν και να κάνουν τα παιδιά τους να αγαπήσουν ένα τόσο στείρο και λειθαρχημένο περιβάλλον. Που κάθε πιθανή αποτυχία θα ήταν βάρος στους ώμους τους.

Στο σπίτι της Μαρίας, στον Άλιμο της Αθήνας, οι έγνοιες ήταν άλλες για τους γονείς της. Ναι μεν τους άγγιζαν όλα αυτά,

όμως άλλες ήταν οι στενοχώριες τους και δεν είχαν κανένα κοινό σημείο. Είχαν χάσει την κόρη τους περισσότερο από έναν χρόνο τώρα, και λίγους μήνες αργότερα μυστηριωδώς εξαφανίστηκε και ο κοντινότερός της φίλος, ο Γιώργος, ο μοναδικός που ίσως ήταν ικανός να τους βοηθήσει στην έρευνά τους. Ίσως κάτι γνώριζε περισσότερο, αν και, όταν τον συνάντησε ο πατέρας της τυχαία στο άλσος, εκείνος προσποιήθηκε πως δεν γνώριζε καν ότι η Μαρία αγνοούταν. Του έκρυψε την αλήθεια, αποδίδοντας τη φυγή της από τον ίδιο σε έναν έντονο καυγά που είχαν ως ζευγάρι. Φυσικά, ο πατέρας της δεν τον πίστεψε. Και είχε σκοπό να τον εντοπίσει και να του στείλει την αστυνομία, αλλά ύστερα χάθηκε και αυτός.

Τυπικά, η Μαρία θεωρούταν πλέον νεκρή, αλλά ο πατέρας της πάντοτε ήλπιζε πως κάτι άλλο είχε συμβεί, και η κόρη τους κάποια στιγμή θα επέστρεφε. Έτσι είναι η Πίστη. Ό,τι κι αν υπάρχει τριγύρω σου, όποια κι αν είναι τα γεγονότα, εσύ θέλεις να θεωρείς πως κάποιο θαύμα θα συμβεί σύντομα. Δεν ζεις χωρίς αυτό. Και όσο κι αν ο πατέρας της πίστευε με τον τρόπο του σε ένα αληθινό θαύμα χωρίς Θεό μεσάζοντα, η μητέρα της βρισκόταν στο άλλο άκρο. Όπως πάντα, προσευχόταν διαρκώς στον Θεό να έχει τελειώσει αυτός ο εφιάλτης με τη νεκραναστημένη δαιμόνισσα που βγήκε από μέσα της. Να είναι νεκρή και να μην ξαναγυρίσει. Δεν μπορούσε να είναι κόρη της αυτή. Τη γέννησε, αλλά όχι. Δεν ήταν κόρη της.

«Ό... όχι», παραμιλούσε τώρα στον άστατο ύπνο της. «Όχι...». Τέντωνε τον ιδρωμένο της σβέρκο ταραγμένα και τα βλέφαρά της πιέζονταν μεταξύ τους, να μη βγουν στον πραγματικό κόσμο όσα έβλεπε. Γράπωνε με το χέρι της το σκέπασμα, να κρατηθεί στην πραγματικότητα. Με το άλλο κάτι ασυναισθητα

έψαχνε, ψηλάφιζε το σκονισμένο κομοδίνο δίπλα της. «Έξω...». Σερνόταν το χέρι της με τρέμουλο, μέχρι που άγγιξε τον μεγάλο ξύλινο σταυρό που πάντοτε κρατούσε δίπλα της. Τον άρπαξε στην παραζάλη του εφιάλτη της και τον έβαλε κάτω από το σκέπασμα. Για να έχει κάτι να αντλήσει δύναμη; Να νικήσει όσα έβλεπε; Όχι. Τον κρατούσε σφιχτά στην παλάμη της, κάθετα σαν στιλέτο. «Όχι... δεν μπορεί... Έξω... βγες έξω, βγες έξω, βγες έξω...» ψέλλισε και εκείνη τη στιγμή ο άντρας της στριφογύρισε. Δεν ξύπνησε, είχε συνηθίσει να ξεστομίζει κατάρες η σαλεμένη του γυναίκα στο κρεβάτι, αλλά απόψε οι θολωμένες του αισθήσεις αντιλήφθηκαν κάτι διαφορετικό. «Διαβολεμένη σκύλα... βγες έξω», έγρουξε με φλέμα στον λαιμό της και έσφιξε τον σταυρό δυνατότερα. Οι κινήσεις της ήταν πιο έντονες τώρα. Πιο σπασμωδικές μέσα στο σκοτάδι.

Ο Στέφανος τις άκουσε. Ένα άγριο σούρσιμο, ξύσιμο, μπρος-πίσω διαρκώς, κάτι σκιζόταν, κάτι γδερνόταν. Ένιωθε τις κινήσεις δίπλα του και τα σκουζιμάτα της, που μπλέχτηκαν στα όνειρά του και τον παρέσυραν στη σκοτεινή κρεβατοκάμαρα.

«Βγες, σκύλα... Δεν είσαι κόρη μου», ψιθύρισε.

Η παλινδρομική κίνηση στα χαμηλά, το χέρι της που πηγαίνοερχόταν μαζί με τον σταυρό σαν σε έναν κρυφό βραδινό αυνανισμό, ήταν τώρα πιο αισθητά για τον Στέφανο. Το στρώμα είχε συντονιστεί και αυτό, μεταφέροντάς του μία ανεπαίσθητη βρώμικη ανησυχία. Με γρήγορες κινήσεις, άναψε το λαμπατέρ δίπλα του και τίναξε την κουβέρτα από πάνω της.

«Θεοδώρα!» ούρλιαξε τρομαγμένος. Άρπαξε τον σταυρό, τον πέταξε στον τοίχο και την ταρακούνησε να την ξυπνήσει. «Θεοδώρα! Ξύπνα!» Τα βλέφαρά της χαλάρωσαν και άνοιξαν σαν να έβγαινε από τον πιο γλυκό ύπνο. «Κοίτα τι έκανες! Μα τι

έχεις πάθει επιτέλους;» τη ρώτησε και της έδειξε τη νυχτικιά της. Ξεσκισμένη και ματωμένη. Ακριβώς πάνω από τη μήτρα της. Το δέρμα της καταδαρμένο και φαγωμένο. «Έτριβες τον σταυρό πάνω σου!» Εκείνη άγγιξε το πληγιασμένο της σημείο με υπόκωφο τρόμο. Κάτι άρχισε να θυμάται από όσα έβλεπε στον ύπνο της. Κάτι που αποτυπωνόταν αργά στην έκφραση του προσώπου της και στα τρεμάμενά της χέρια.

Δεν είχε δει κάτι σαν όλα όσα έβλεπε τόσες νύχτες. Απόψε ήταν πολύ αληθινό, τόσο κοντά στο τότε. Ήταν πιο αληθινό από ποτέ. Ήταν σαν να βρισκόταν εκεί. Ξανά.

«Είναι ζωντανή», είπε κοφτά. «Η καταραμένη, είναι ζωντανή!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ένας θερμός άνεμος έρευσε από την πύλη και ζύπνησε το προβληματισμένο πρόσωπο του Φειδία. Τα πετρωμένα σώματα διαλύθηκαν, η πέτρα σκόνη έγινε σταδιακά, στροβιλίστηκε μπροστά στα μάτια όλων και ρουφήχτηκε από τον ίδιο άνεμο μέσα στην πύλη.

Σιωπή.

Ο Φειδίας κοίταξε τον Ιχώρ.

«Που να πάρει! Τι σημαίνει αυτό τώρα;»

~ ~ ~

«Μα πού είμαστε; Πού πήγε η μητέρα μου;» φώναξε η Μαρία προς τον Ηλία κοιτάζοντας τρομοκρατημένη δεξιά και αριστερά. «Προ ολίγου ήταν εδώ. Εδώ δεν ήταν;»

«Δεν θυμάμαι. Δεν ξέρω», απάντησε απαθής.

«Ούτε εγώ», ψέλλισε σατισμένη. «Μα πού είμαστε;»

Βρίσκονταν στην κορυφή μίας πανύψηλης λεπτής πέτρινης στήλης που ίσα-ίσα τους χωρούσε και τους δύο. Κατά τη μετάβασή τους στην Ονειρωδή μέσω της πύλης, δεν βρέθηκαν στο ολοφώτεινο τοπίο που έβλεπαν μέσα από το δέντρο του Άραϋ, μα σε μία σκοτεινά κόκκινη και αφιλόξενη, πετρώδη όπως το Σέρετον, χώρα. Γύρω τους, παντού και για χιλιόμετρα ολόκληρα, πανομοιότυπες στήλες κάλυπταν την έκταση. Τίποτε άλλο δεν έβλεπε το μάτι τους παρά κοκκινόμαυρες, σαν από λάβα, κο-

λώνες. Όσο για το πού στηρίζονταν όλες αυτές, θα παρέμενε ένα μυστήριο, καθώς δεν φαινόταν να υπάρχει έδαφος για χιλιάδες μέτρα. Οι καινοί αέρηδες που τραγουδούσαν επικήδεια δημιουργούσαν μία ομιχλώδη παλίρροια από κάτω τους και κόντευαν να τους παρασύρουν με την ορμή τους.

«Δεν ξέρω τι συνέβη. Και δεν βλέπω και την πύλη κάπου εδώ τριγύρω», απάντησε φωναχτά και ο Ηλίας, λιγότερο έως καθόλου φοβισμένος σε σχέση την Μαρία, καθώς απολάμβανε τουλάχιστον τη δύναμη των ανέμων. Υπήρχε μία έκσταση στο βλέμμα του. Σήκωσε τα χέρια του και στράφηκε προς αυτούς σαν να ήθελε να τους αγκαλιάσει, έκλεισε τα μάτια του και ένα φαρδύ χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. «Θα μπορούσε να με ταξιδέψει παντού», ψιθύρισε.

«Ηλία! Συγκεντρώσου!» φώναζε η Μαρία και τον ταρακούνησε. Εκείνος, φανερά ενοχλημένος, στράφηκε προς εκείνη. «Τι θα κάνουμε; Πρέπει με κάποιον τρόπο να φύγουμε από εδώ και δεν φαίνεται να υπάρχει».

Το πρόσωπο του Ηλία απέκτησε μία γκριζωπή όψη, τέτοια που κάποια σκοτεινή σκέψη το σκέπασε και πάγωσε εκεί, με μισόκλειστα μάτια. Το πηγούνι του έτεινε προς τα έξω και οι κινήσεις του δήλωναν πως γευόταν με απόλαυση την τελευταία μπουκιά της σκέψης αυτής.

«Θυμάσαι;» της είπε αιγνυματικά. «Θυμάσαι τι σας είχα πει για τον θάνατό μου όταν βρισκόμασταν στο Βίλβεν; Θυμάσαι πως συνδέθηκα με το θείο στοιχείο μου και όλα για 'μένα ξεδιάλυναν;» Η Μαρία δεν απάντησε, παρά παρακολούθουσε τα μάτια του που γυάλιζαν. «Σκέψου λοιπόν, πόσο πιο εύκολο είναι τώρα να βρεις τη λύση, τώρα που είσαι ήδη νεκρή». Τα μάτια του άνοιγαν όλο και περισσότερο, έλαμπαν από την τρέλα, και το

χαμόγελό του όλο και φάρδαινε καθώς του ξέφευγαν κακαριστά γέλακια... «Πέσε!» φώναζε και την έσπρωξε.

Δεν υπήρξε κάτι κοντά της να στηριχθεί. Από το πρώτο εκατοστό στο ταξίδι της πτώσης, η φωνή του Ηλία βρισκόταν πάντα δίπλα της, και ας παρακολουθούσε ο ίδιος με ζήλια από ψηλά.

«Έχεις πέσει ποτέ;» ήταν οι πρώτες κουβέντες, μίξερρες αλλά και με χροιά ερωτική ειπωμένες. «Όταν πέφτεις για πρώτη φορά, στα πρώτα είκοσι μέτρα συστήνεσαι με την άλλη όψη της βαρύτητας. Αυτήν που δεν θέλει ούτε να σε ξέρει. Στα επόμενα δέκα μέτρα και, καθώς τα συναισθήματα είναι αμοιβαία, ξεκινά εκείνη μία διαδικασία που είναι βαθιά χαραγμένη στον γενετικό κώδικα κάθε ανθρώπου και που εκφράζει την απέχθεια με ένα άγουρο ουρλιαχτό. Σε εκείνο το μέτρο που η πνοή του ουρλιαχτού τελειώνει, το στομάχι σου συνηθίζει την πτώση και στέλνει ένα καταπραυντικό σήμα στον εγκέφαλο που κάπως ηρεμεί την κατάσταση. Με ακούς που σου μιλάω;»

Δυστυχώς για την Μαρία, στομάχι δεν είχε και συνέχιζε να ουρλιάζει ακόμη και μετά από χίλια πεντακόσια μέτρα πτώσης.

«Σου μιλάω. Βρες το στομάχι σου να επεξεργαστεί το συναίσθημα και απόλαυσέ το».

Ουρλιαχτό. Και πτώση. Ξανά.

«Σου μιλάω. Ο θεός σου δεν θα σε σώσει εάν δεν το απολαύσεις».

Θα πέθαινε. Κι ας ήταν νεκρή. Ένιωθε ότι θα πέθαινε.

Ουρλιαχτό. Και πτώση. Ξανά.

«Σου μιλάω. Δέξου το τραμπάλισμα των ανέμων και άσε τους να σπείρουν από 'σένα μόνο την εμπιστοσύνη της εκπνοής σου».

Ουρλιαχτό. Και πτώση. Ξανά.

«Σου μιλάω. Και τότε θα δεις πως αυτό που θα γεννηθεί μέσα από το ουρλιαχτό σου δεν θα είναι παρά κάτι ευγενές, άχραντο και σωτήριο».

Θα ούρλιαζε και για τα επόμενα χιλιάδες μέτρα, εάν δεν ερχόταν ο Ιχώρ να την αρπάξει. Με το γράπωμά του κάτω από το στήθος της, τα πάντα γύρω τους άλλαξαν, όλο το τοπίο τονίστηκε με κιτρινοπράσινους κάμπους, ήρεμους και ειδυλλιακούς.

«Μα τι κάνεις εσύ εδώ;» ρώτησε η Μαρία που τώρα χαμογελούσε.

«Σε άκουσα που φώναζες και ήρθα να σε βοηθήσω. Αν και μπορείς να πετάξεις...» απάντησε με φωνή που δεν ήταν δικιά του. Και στρέφοντας το κεφάλι της για να δει εάν όντως ήταν αυτός, διαπίστωσε ότι το πρόσωπό του ήταν ένας άσχημα παραμορφωμένος συνδυασμός του Ιχώρ και του Γιώργου. Αχώνευτα και άγρια χαρακτηριστικά που την έκαναν να ουρλιάξει ξανά!

«Δεν καταλαβαίνω γιατί αντιδράς έτσι. Και εάν δεν καταλαβαίνω κάτι, δεν μου αρέσει να το κουβαλάω κιόλας», εξήγησε και την άφησε ξανά στο κενό.

Όλα σφύριζαν ξανά τριγύρω της και ένιωθε το πρόσωπο αυτό να την καταπίνει. Πριν προλάβει να πάρει τον έλεγχο του μυαλού της ξανά, έπεσε μέσα σε ένα πορτοκαλί κοπάδι μαργαριτών, σκορπίζοντας τη γύρη τους παντού. Δημιουργήθηκε ένα σύννεφο από τη γύρη που όλο και κέρδιζε ύψος και που το σχήμα του σε αερόστατο πλαθόταν, μέχρι που χάθηκε από τα μάτια της...

Ο Ηλίας βρισκόταν σε ένα πορτοκαλί υπερηχητικό αερόστατο, με δύο τουρμπίνες στην κορυφή του να το ωθούν. Δύο άξονες, κάτω από το πορτοκαλί και φουσκωμένο με ήλιο πανί, ήταν

αυτοί που κρατούσαν τη λέμβο που πετούσε αυτήν τη στιγμή πάνω από τη θάλασσα της Ονειρωδής.

«Ποτέ μου δεν φαντάστηκα ότι θα είχαν τέτοια οχήματα στην Ονειρωδή!» είπε με ξέχειλο ενθουσιασμό. «Με αυτό θα φτάσουμε αμέσως στην Έιρα να συναντήσουμε τον Όρνεβ Κέλεμ!»

«Πράγματι», παρατήρησε η Μαρία.

«Μπορούμε να επιταχύνουμε λίγο περισσότερο, θα έλεγα...» είπε και πίεσε τον μοχλό ταχύτητας προς τα μπροστά.

«Μην το παρατραβάς, σε παρακαλώ... Πάμε αρκετά γρήγορα», προειδοποίησε και πιάστηκε από τον αριστερό άξονα δίπλα της.

«Λίγο ακόμα», επέμεινε ο Ηλίας και αύξησε ταχύτητα. «Τέλεια δεν είναι;» ρώτησε την Μαρία που δεν μπορούσε να πει ακριβώς το ίδιο. Το καλάθι είχε γείρει επικίνδυνα και, παρά το γεγονός ότι το αερόστατο τρανιαζόταν σαν σκούνα στον Ειρηνικό, ο Ηλίας χαμογελούσε ικανοποιημένος. «Μα τους τέσσερις Ανέμους, αυτό το αερόστατο θα μπορούσε να με ταξιδέψει παντού» ψιθύρισε.

«Θα πέσουμε, Ηλία, πρέπει να κόψεις ταχύτητα. Έχει γείρει πολύ, σχεδόν βλέπουμε το έδαφος!» φώναζε προσπαθώντας να κρατηθεί.

«Για λίγο ακόμα...» αποκρίθηκε με μάτια που άστραφταν. Εκείνη, όμως, ήδη δεν ένιωθε καλά, την είχε κυριαρχήσει ο τρόμος και φανταζόταν πως, όπου να 'ναι, οι άξονες θα σπάσουν.

Και όντως, έτσι έγινε! Ο δεξιός άξονας λύγισε και το καλάθι έγειρε ακόμη περισσότερο, με αποτέλεσμα να χάσει την ισορροπία της και να κρεμαστεί από το καλάθι, ουρλιάζοντας και φωνάζοντας συνεχώς προς τον Ηλία να σταματήσει. Κατά έναν αφύσικο τρόπο, ο Ηλίας συνέχισε να στέκεται όρθιος, σαν να εί-

χαν κολλήσει τα πόδια του στον πάτο του καλαθιού, και να μη νοιάζεται καθόλου για την ίδια.

«Μα πώς κάνεις έτσι; Αφού δεν πεθαίνουμε. Νιώσε τον Άνεμο».

«Δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο! ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ!»

«Θυμάσαι πώς πέθανα; Έχεις πέσει ποτέ; Όταν πέφτεις για πρώτη φορά, στα πρώτα είκοσι μέτρα συστήνεσαι με την άλλη όψη της βαρύτητας. Πέσε!» της είπε και ελευθέρωσε το αερόστατο από κάθε της δάχτυλο που το κρατούσε. Και καθώς την έβλεπε να πέφτει προς τα κύματα της θάλασσας, πλημμύρισε με ζήλια για την πτώση της...

Παρόλο που το αερόστατο ήταν έτοιμο να κομματιαστεί, άσχησε κι άλλο την ταχύτητά του...

Η Μαρία μόλις είχε σηκωθεί, γεμάτη γύρη πάνω της, και, μετά από τόσο καιρό, φορούσε ρούχα. Ένα άσπρο ριχτό φόρεμα που εδώ κι εκεί γέμιζε με πορτοκαλί λεκέδες.

«Τι κάνω εδώ;» αναρωτήθηκε, χωρίς να θυμάται ότι είχε πέσει από την πέτρινη στήλη. Προχώρησε προς μία τυχαία κατεύθυνση, βάφοντας πορτοκαλί το μισό της φόρεμα ζανά από τις μαργαρίτες που της έφταναν μέχρι τα γόνατα, μέχρι που μία φιγούρα φάνηκε πάνω σε έναν λόφο να κοιτάζει μέσα από ένα τηλεσκόπιο το έδαφος.

Ανέβηκε και την πλησίασε. Ήταν μία γυναίκα, κοντά στα πενήντα της χρόνια, με έναν σάκο γεμάτο γυαλιά οράσεως δίπλα της. Φορούσε μεγάλα κόκκινα γυαλιά που συνεχώς γλιστρούσαν από το πρόσωπό της και η ένδυσή της ήταν και αυτή φτιαγμένη από οπτικά γυαλιά.

«Καλησπέρα σας», χαιρέτησε η Μαρία ευγενικά, κι ας μη

γνώριζε εάν ήταν εσπερινή η ώρα ή όχι, με την αίσθηση του χρόνου να απουσιάζει. Η γυναίκα γύρισε απότομα και τρομαγμένη.

«Δεν σε είδα! Μα πώς γίνεται να μη σε είδα;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω... Μήπως μπορείτε να με βοηθήσετε; Ψάχνω την πόλη Ήιρα».

«Αμ... να... θα μπορούσα να σε βοηθήσω, εάν μου δώσεις δύο ζευγάρια γυαλιά» απάντησε εκείνη σταθεροποιώντας τα δικά της.

«Δεν έχω. Αλλά... τι να τα κάνεις; Έχεις τόσα».

«Δεν έχω. Ψεύτρα! Είχα ένα ζευγάρι, τα έχασα και τα ψάχνω. Και θέλω δύο από εσένα και δύο από τον καθένα. Έχω πολλά μάτια».

«Μα, αφού τα φοράς. Και έχεις δύο μάτια».

«Έχω δύο μάτια που βλέπεις εσύ, αλλά έχω πολλά ακόμη που τα κρύβω. Θα τα δεις μόνο όταν ποθήσεις πέρα από την καρδιά μου και το σώμα μου. Δεν θες το σώμα μου;» Μόλις διατύπωσε την τελευταία της φράση, μεταμορφώθηκε στον Γιώργο, που με το τηλεσκόπιο ξεκίνησε να ψάχνει αόριστα στο τοπίο κάτω από τον λόφο. Ύστερα από λίγη ώρα, έγνεψε προς την Μαρία.

«Να ο Φειδίας, τον βλέπω. Θα μου πει τώρα τι πρέπει να κάνουμε για να ζήσουμε ξανά...» είπε και έβαλε το αυτί του στον φακό. «Ναι, Φειδία... σε ακούω καθαρά», είπε και σιωπή επικράτησε για αρκετή ώρα. Η Μαρία ανυπομονούσε να μάθει πώς θα γυρίσουν πίσω στα σώματά τους και συνεχώς του έκανε νοήματα για να της ψιθυρίσει το παραμικρό. Εκείνος, όμως, είχε προσηλωθεί πλήρως και δεν της έδινε σημασία. Μετά από ώρα μόνο, τα χείλη του μαράθηκαν. «Εντάξει, Φειδία... ευχαριστώ πολύ...» απάντησε σκεπτικός και κλώτσησε το τηλεσκόπιο να κατακυλήσει.

«Τι σου είπε; Δεν μου αρέσει η αντίδρασή σου...»

«Μου μίλησε για μία σφραγίδα αστρική... αλλά είναι ανέφε-

λο. Μαρία, δεν μπορούμε να επιστρέψουμε πλέον στα σώματά μας... Μόνο βράχια μπορούμε να γίνουμε, βουνά. Δεν ξέρω εάν θέλω κάτι τέτοιο. Δεν θέλω τίποτε παραπάνω σε αυτόν τον κόσμο από το να βλέπω το πρόσωπό σου. Το πρόσωπό σου μόνο...» είτε κοιτάζοντάς τη βαθιά.

«Δηλαδή, δεν σε ελκύω σαν ψυχή; Εάν γυρνούσαμε, έστω και σαν βουνά αντικριστά, δεν θα με ήθελες πια; Είναι το σώμα αυτό που θες;»

Ο Γιώργος γύρισε το πρόσωπό του προς την άλλη πλευρά.

«Ο έρωτας αποτελείται από ψυχή και σώμα... Κρύο κάνει απόψε» της είπε και όλα γύρω τους άλλαζαν ξανά. Ο λόφος ισοπεδώθηκε, δέντρα άρχισαν να φυτρώνουν, πεύκα και κυπαρίσσια πανύψηλα μονομιάς, όλα μεταμορφώθηκαν στο χειμερινό τους άλσος, ενώ ο Γιώργος, από το πουθενά, βρέθηκε να φορά μία μαύρη παχιά καμπαρτίνα. Τα πάντα είχαν παγώσει, τα δέντρα, το νερό που έτρεχε από τις βρύσες, ακόμη και μερικά σπουργίτια είχαν κοκαλώσει μέσα σε στήλες πυκνού παγωμένου αέρα καθώς πετούσαν.

Εκείνη βρισκόταν ακόμη μέσα στο απαλό, διάφανο σχεδόν φόρεμά της, χωρίς να νιώθει το παραμικρό ίχνος ψύχους στο δέρμα της.

«Δεν κρυώνεις, ε;» τη ρώτησε, αλλά ήξερε την απάντηση, όπως γνώριζε και την αιτία την οποία ανέφερε αμέσως με δηλητήριο στη γλώσσα. «Σιγά μην κρύωνες... Αφού δεν έχεις σώμα. Ποτέ σου δεν είχες γήινη παρουσία, πάντα τα έναστρα κοιτούσες! Πετούσες σε άπιαστες απολαύσεις, χρόνια μπροστά από το παρόν, κατακρίνοντας οτιδήποτε είχε να κάνει με τον έρωτα και οτιδήποτε ζωντανό και επίγειο, μπερδεμένη μέσα στα είδη της αγάπης και της συντροφικότητας. Να μη με πλησιάσεις ποτέ, εί-

τε με σώμα είτε χωρίς! Να μη μου μιλήσεις ποτέ ξανά ούτε για αγάπη ούτε για έρωτα. Και εύχομαι, εάν ποτέ αποκτήσεις σώμα, να νιώθεις τούτο το παγωμένο δάσος σε κάθε σου αυγή!»

Η Μαρία έφυγε χωρίς να πει οτιδήποτε, ανέκφραστη, και βγήκε από το άλσος επιστρέφοντας στη ζεστασιά αναρωτώμενη: *Είναι δυνατόν να υπάρχουν άνθρωποι στην Ονειρωδή; Και γιατί νιώθω ένα βάρος στους ώμους, σαν να νυστάζω;*

Στο βάθος φαινόταν να υπάρχει μία πόλη και, σε ελάχιστες δρασκελιές, βρέθηκε στα προπύλαιά της. Μία μεγάλη ξύλινη πινακίδα βρισκόταν εκεί στερεωμένη και όσο κι αν προσπαθούσε να τη διαβάσει, οι λέξεις συνεχώς μπερδεύονταν μεταξύ τους και δεν έβγαζαν κανένα απολύτως νόημα. Κι όμως. Γνώριζε πως έφτασε στην Έιρα.

Το αερόστατο του Ηλία είχε διαλυθεί εντελώς, οι τουρμπίνες συνέχισαν να ταξιδεύουν μόνες τους ανεξέλεγκτα, αλλά, για καλή του τύχη, ο ίδιος είχε προσγειωθεί στην Έιρα και, μάλιστα, είχε πέσει ακριβώς μέσα στο σπίτι του Όρνεβ Κέλεμ τρυπώντας την αχυρένια του στέγη!

«Δεν περίμενα να έμπανες με αυτόν τον τρόπο» του είπε ένα πλάσμα ολόιδιο σχεδόν με τον Ιχώρ. Ο Ηλίας άνοιξε τα μάτια του και αντίκρισε έναν ζεστό χώρο, ντυμένο με βουνίσιο ξύλο και άσπρη πέτρα να περιτριγυρίζει το αναμμένο τζάκι. Σηκώθηκε όρθιος και, σαν όλο του το παρελθόν να άλλαζε, γνώριζε τον χώρο αυτόν, και τον Όρνεβ Κέλεμ. Κάποτε, πολύ παλιά, έκαναν αρκετή παρέα. Ναι, ήταν σίγουρος γι' αυτό. Έπιναν μαζί ζεστή σοκολάτα σε τούτο το τραπέζι, διηγούνταν ιστορίες μαγείας και χαμένων μύθων ο ένας στον άλλον.

«Ναι, ήρθα ουρανοκατέβατος, είδες; Χα, χα! Με έχουν δεχθεί οι Θεοί μου τώρα πια, γι' αυτό. Πετάω τώρα πια. Ναι, πετάω» απάντησε και χαμογέλασε περήφανα.

Ο Όρνεβ Κέλεμ τον αγκάλιασε και ύστερα τον κοίταζε στο πρόσωπο. «Μπορεί, αλλά ακόμη δεν έχεις φτερά» απάντησε σαν να ήθελε να τον προσγειώσει και να τον πειράξει παράλληλα.

«Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω ύστερα από τόσο καιρό, παλιόφιλε!»

«Κι εγώ. Ίδιος παρέμεινες. Πάει τόσος καιρός και δεν άλλαξες καθόλου. Θα πιούμε κάτι;» πρότεινε χαρούμενος που τον έβλεπε, και έκανε να φύγει προς τα ράφια με τα ποτά.

«Όχι, λυπάμαι. Βιάζομαι πάρα πολύ. Θέλω το Πιστίο του Ιχώρ». Εκείνη τη στιγμή όλα τρεμόπαιζαν. Έπαψαν να κινούνται, ο Όρνεβ Κέλεμ κοκάλωσε σαν ο χρόνος να στέρεψε. Άρχισε να κυλά ξανά όταν η Μαρία άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στον χώρο.

«Ηλία; Τα κατάφερες;» Ύστερα χαιρέτησε προς τον Όρνεβ Κέλεμ. «Γεια σου, πατέρα».

Εκείνος αποκρίθηκε γνέφοντας ελαφρά και ύστερα απάντησε στον Ηλία: «Το Πιστίο του Ιχώρ... Του Ιχώρ Γ κάντιμ... Μα το κρατάς».

«Ναι... το έχω» απάντησε και ο Ηλίας ανέκφραστα.

«Φεύγεις, τότε;» τον ρώτησε.

«Θα φύγω, ναι. Με πιέζει πάρα πολύ ο χρόνος. Θα ξανάρθω, όμως, να σε δω. Θα έρθουμε με την Μαρία και τους υπόλοιπους».

«Εντάξει», είπε και τον αγκάλιασε ξανά. Και η αγκαλιά του όλη μετατράπηκε σε έναν στρόβιλο που τον παρέσυρε ακριβώς έξω από την πύλη της Ονειρωδής, στην έρημο της Άγκνα, με μία ζάλη παρέα. Και μαζί με τη ζάλη, τον περιέβαλε μία παράξενη

αίσθηση. Κάτι άγνωστο μα και οικείο. Η παλάμη του είχε παραμείνει σφιχτή, σαν να κρατούσε κάτι...

Βρισκόταν στο έδαφος ανάσκελα, ανάμεσα σε άγνωστου είδους λουλούδια με ιδιαίτερους χρωματισμούς, που διαρκώς άλλαζαν αποχρώσεις μεταξύ τους. Από πάνω του απλωνόταν ο σκοτεινά φωτεινός ουρανός, που δυσκόλευε τον καθέναν να ορίσει εάν ήταν απόγευμα ή χάραμα.

«Μαρία;»

«Ηλία; Τι συνέβη;» απάντησε εκείνη καθώς προσπαθούσε και η ίδια να σηκωθεί. Παραδόξως σηκώθηκε πολύ εύκολα, σαν να την ώθησε κάποια δύναμη, αλλά δεν έδωσε μεγάλη σημασία, γιατί την απέσπασε ο Ηλίας με τη δήλωσή του.

«Έχω το Πιστίο!» είπε χαμογελώντας και κοιτάζοντας τον ουρανό... «Ναι, το έχω!» είπε και έκανε να το κοιτάξει. Μα το Πιστίο δεν υπήρχε πουθενά. Η παλάμη του ήταν άδεια. «Μα... το πήρα! Δεν θυμάμαι ακριβώς πως, αλλά το πήρα. Αυτό το θυμάμαι».

«Δεν καταλαβαίνω πώς θα μπορούσε να είχε γίνει αυτό...» απάντησε νιώθοντας ήδη καλύτερα, αλλά η ισορροπία της ήταν ελαφρώς παράλογη. Η ζάλη την έκανε να αισθάνεται μετέωρη. Και κάτι την ενοχλούσε συνεχώς στο σώμα της, κάτι σερνόταν πάνω της, σαν φίδια που μόλις είχαν βγει από κάποιον βάλτο, ή σαλιγκάρια που έτρεχαν πάνω κάτω στο γυμνό της σώμα. «Ελα, σήκω σιγά-σιγά», είπε και του έδωσε το χέρι της για να τον βοηθήσει να σηκωθεί. Εκείνος κοίταξε την άδεια του παλάμη για λίγο ακόμη και ύστερα την έτεινε προς το χέρι της απογοητευμένος. «Είσαι εντάξει;»

«Αισθάνομαι λίγο σαν την Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων, αφού έπεσε μέσα στο λαγούμι».

Η Μαρία παρατήρησε το τοπίο, που δεν απείχε πολύ από τις περιγραφές του βιβλίου.

«Όμορφα λουλούδια... Πανέμορφα...» παρατήρησε και έσκυψε μέσα στο πλήθος τους για να χαϊδέψει ένα ελικοειδές μπλε άνθος. Αυτό αντέδρασε με πολύ αργή κίνηση τεντώνοντας όλα του τα φύλλα και εκπέμποντας μία πράσινη λάμψη. Ύστερα, τύλιξε τον βλαστό του γύρω από το χέρι της και, αφού τρίφτηκε πάνω του σαν παιχνιδιάρικο γατί, επέστρεψε στην αρχική του θέση διατηρώντας τη λάμψη του. Στη συνέχεια, δανείστηκε το λιλά από το διπλανό άνθος και, σαν ντόμινο, το κάθε άνθος έπαιρνε το χρώμα του γειτονικού του.

«Το είδες;» ρώτησε τον Ηλία. Εκείνος έγνεψε καταφατικά χαμογελώντας. Ύστερα, άγγιξε και άλλο ένα, ύστερα και άλλο, κι άλλο. Όλα είχαν την ίδια αντίδραση, με εκθαμβωτικές εναλλαγές χρωμάτων, ανεξαρτήτως είδους.

Μόλις σηκώθηκε όρθια ξανά, η βαριά αίσθηση στις κινήσεις της επανήλθε.

«Λοιπόν... αισθάνομαι καλά, αλλά πολύ περίεργα... Κάτι, σαν να μη νιώθω το σώμα μου σωστά» είπε η Μαρία και προσπάθησε να αντιληφθεί καλύτερα το περιβάλλον. Δεν μπορούσε να κινηθεί εύκολα. Συνεχώς παραπατούσε και ένιωθε πως δεν υπήρχε έδαφος κάτω από τα πόδια της, ενώ δεν είχε παρατηρήσει πως τα μαλλιά της αιωρούνταν για λίγο σε κάθε της κίνηση.

«Πώς θα ένιωθες εάν περπατούσες μέσα σε έναν βυθό, Μαρία;» τη ρώτησε διακόπτοντάς την. «Έτσι ακριβώς όπως νιώθεις τώρα», έδωσε την απάντηση αμέσως. «Νερό είναι αυτό που σε περιβάλλει. Λίμνη. Η Ονειρωδή είναι ένας βυθός ουσιαστικά, έτσι όπως μου τα εξήγησε ο Ιχώρ. Δίχως επιφάνεια όμως».

«Αλήθεια;» ρώτησε έκπληκτη. «Δεν μπορώ να το αντιλη-

φθά» είπε κινώντας τα χέρια πέρα δώθε, για να αισθανθεί καλύτερα το νερό που δεν έβλεπε.

«Ο Ιχώρ μου το είπε, μαζί με μερικές ακόμη λεπτομέρειες καθώς ερχόμασταν στο δέντρο του Αραΐ να σας βρούμε», απάντησε και χοροπήδησε απαλά για να της δείξει πως η βαρύτητα τούς επηρέαζε όπως αν θα βρίσκονταν στη Σελήνη. «Η άνωσή της είναι ίδια με των δικών μας λιμνών...» είπε ύστερα. «Ενδιαφέρον, ίσως μπορούμε να κολυμπήσουμε στον αέρα!» είπε και το επιχείρησε, με μία τραγελαφική τεχνική βατράχου που προσπαθεί όπως-όπως να πιαστεί από το πουθενά, αλλά, τελικά, κατέληξε σε αποτυχία.

«Δεν θα ήθελες να δεις τον εαυτό σου», του είπε χωρίς να έχει σταματήσει να γελάει από την αρχή της προσπάθειάς του.

«Έτσι, ε; Χεχ. Θα το καταφέρω κάποια στιγμή όμως!» απάντησε τείνοντας το δάχτυλό του προς τον ουρανό και σουφρώνοντας τα φρύδια κωμικά. «Ας σοβαρευτούμε, όμως, τώρα. Δεν πρέπει να αφήνουμε τον χρόνο να περνάει. Πρέπει να βρούμε τον Όρνεβ Κέλεμ», είπε και παρατήρησε τις φυλακές που βρίσκονταν μερικά μέτρα πιο πέρα. Ήταν όλες πανομοιότυπες, παραταγμένες σε μικρή απόσταση μεταξύ τους και εκατοντάδες στο πλήθος. Και δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μία φωτεινή τρύπα στον χώρο... «Είδες; Υπάρχουν και άλλες φυλακές παραπέρα. Και πίσω τους δεν υπάρχει τίποτε απολύτως. Είναι δυσδιάστατες προς άλλες διαστάσεις».

«Και σε κάθε φυλακή καταλήγει και από ένα ποτάμι... ρυάκι δηλαδή», παρατήρησε η Μαρία. «Για τον μηχανισμό πρέπει να είναι... αλλά... νερό μέσα σε νερό;»

«Ναι, γιατί όχι; Κι εμείς δεν έχουμε υγρά μέσα σε υγρά ή αέρια μέσα σε αέρια; Απλώς εδώ... είναι πιο ορατά, θα έλεγα»

απάντησε και αμέσως του τράβηξε την προσοχή μία από τις πόλεις. «Αυτή εδώ πρέπει να είναι η δικιά μας». Έκανε μερικά βήματα για να δει τι υπάρχει μέσα. «Αυτή είναι, ναι. Άδεια είναι, πρέπει να έφυγαν ήδη οι υπόλοιποι» φώναζε προς την Μαρία.

Εκείνη τηλεμεταφέρθηκε δίπλα του. «Όλα κανονικά. Άρα, δεν χρειάζεται να σημαδέψουμε την πύλη για να ξέρουμε ποια είναι».

«Ναι, σωστά... Καλά έκανες, γλυκιά μου, και το δοκίμασες. Εάν γνωρίζαμε και τον Ορνεβ Κέλεμ, θα μπορούσαμε απλώς να τηλεμεταφερθούμε σε αυτόν. Εσύ τουλάχιστον...» είπε και στα λόγια αυτά το βλέμμα του κοκάλωσε στο έδαφος. «Θυμήθηκα!», πετάχτηκε σαν να ζύπνησε. «Ήμασταν πάνω σε ένα αερόστατο και έπεσες!» Η Μαρία, στο άκουσμα της λέξης «έπεσες», ταρακουνήθηκε. Κάτι κοπανούσε μέσα από τη μνήμη της για να βγει προς τα έξω.

«Γώρα που το λες, κάτι θυμάμαι...» απάντησε. «Ναι, έπεσα, αλλά δεν θυμάμαι κάποιο αερόστατο. Τον Ιχώρ θυμάμαι και μία κυρία, με ένα τηλεσκόπιο».

«Όχι!» επέμεινε εκείνος. «Σε αερόστατο ήμασταν και έπεσα μέσα στο σπίτι του Ορνεβ Κέλεμ. Αυτός μ...»

Εκείνη τη στιγμή, όλα τα λουλούδια, οι λόφοι, το έδαφος, άρχισαν να ταρακουνιούνται έντονα! Ο ουρανός άλλαζε χρώματα πολύ γρήγορα, το ίδιο και η βλάστηση, σαν μία αύρα να τα σκέπασε και να αλλοίωσε το φάσμα τους.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε έντρομη η Μαρία.

«Γρήγορα, μέσα στην πύλη!» φώναζε ο Ηλίας, αλλά συνειδητοποίησε ότι και αυτή είχε εξαφανιστεί. «Κατάρα!» ξεστόμισε τρομοκρατημένος. «Μαρία, κάνε κάτι με το Πιστίο σου!»

«Σαν τι;» ρώτησε πανικόβλητη και άθελά της εμφανίστηκε ένας πλινθόκτιστος τοίχος.

«Σκέψου κάτι άλλο!» φώναζε ο Ηλίας. «Σκέψου ότι είμαστε κάπου αλλού!»

Η Μαρία δεν καταλάβαινε τι της έλεγε και, πάνω από όλα, δεν γνώριζε από τι έπρεπε να προστατευτούν -αν υπήρχε κάποια απειλή. Παρ' όλα αυτά, υπάκουσε και το έκανε αμέσως. Ο χώρος όλος συντονίστηκε με τη σκέψη της και μαραμμένες καστανιές, που τρεμόπαιζαν ανάμεσα στην ύπαρξη και την ανυπαρξία, εμφανίστηκαν από το πουθενά. Οι λόφοι άλλαζαν μορφή για λίγο και τα λουλουδία έτειναν να μεταμορφωθούν όλα σε μαργαρίτες, αλλά όλα επανέρχονταν στους κανόνες της Ονειρωδής μετά από λίγο. Και προσπαθούσε ξανά και ξανά, αλλά πάντα υπερίσχυε μία άλλη, δυνατότερη πραγματικότητα.

«Κάποιος έρχεται», φώναζε ο Ηλίας δείχνοντας στον ημιθαυτή ουρανό ένα πλάσμα σαν τον Ιχώρ, που πετούσε προς αυτούς. «Άσ' το, Μαρία. Τρέχα!» φώναζε πιάνοντάς την από το χέρι και τραβώντας τη μαζί του.

«Κάτι δεν μου έχεις εξηγήσει», φώναζε εκείνη καθώς έτρεχαν μέσα στα άνθη. Ο φόβος έκανε το έδαφος να κυλάει πιο γρήγορα από όσο έτρεχαν και το τοπίο γύρω τους άλλαζε εξωφρενικά γρήγορά. Το πλάσμα αυτό, όμως, δεν έπαψε να τους ακολουθεί πετώντας και μειώνοντας διαρκώς την απόσταση μεταξύ τους.

«Δεν πρόλαβα να σου πω. Η Ονειρωδή, όπως κατάλαβα απ' όσα μου είπε ο Ιχώρ, είναι μία πραγματικότητα με πολλές άλλες πιθανές. Και μία πιθανή πραγματικότητα μπορεί να μην υπάρχει για όλους, αλλά επηρεάζει αυτούς που εμπλέκονται».

«Μας φτάνει!» φώναζε η Μαρία, που η ένταση δεν την άφησε να καταλάβει όσα της είπε. Ενστικτώδως όμως, φαντάστηκε ένα καταφύγιο να τους περικλείει και βρέθηκαν σε ένα μικρό σπήλαιο με μία μεγάλη σιδερένια πόρτα.

«Μπράβο σου! Αυτό ακριβώς εννοούσα».

«Δεν σε άκουγα, έτσι κι αλλιώς» απάντησε τρομοκρατημένη. «Αλλά αρχίζω να καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Πώς λειτουργεί, θέλω να πω...»

«Έπρεπε να μας είχες μεταμορφώσει στο είδος τους, όπως μας είχε πει ο Ιχώρ... Ξεχάστηκα να σου εξηγήσω, ο βλάκας... Άκουσε με λοιπόν τώρα. Αυτό το πλάσμα εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί έξω. Όπου κι αν βρεθήκαμε, όποια πραγματικότητα κι αν είναι αυτή, υπάρχει και αυτό έξω από το σπήλαιο. Εάν καταφέρει να εισχωρήσει μία άλλη πραγματικότητά μέσα στη δικιά μας, μας βλέπω να τρέχουμε πάλι. Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνάς ότι η ενέργεια που χρησιμοποιείς πρέπει να επιστραφεί. Και μην αλλάξεις πραγματικότητα αυτήν τη στιγμή! Υπάρχει χρονική καθυστέρηση από τη μία στην άλλη. Στο χάσμα αυτό, θα βρεθούμε στη δικιά του», εξήγησε περπατώντας πέρα δώθε.

«Μισό λεπτό, για να καταλάβω. Πότε πρέπει να επιστρέψω την ενέργεια;» ρώτησε.

«Ο Ιχώρ μου είπε πως απλώς το καταλαβαίνεις. Το νιώθεις». Το σπήλαιο ξεκίνησε να ταρακουνιέται και να τρεμοπαίζει. «Κάτι σκαρώνει αυτός εκεί έξω...» ψιθύρισε τεντώνοντας κάθε του αίσθηση. Το τράνταγμα σταμάτησε το ίδιο απότομα όπως ξεκίνησε, αλλά η θερμοκρασία του σπηλαιού άρχισε να ανεβαίνει απότομα και ανάμεσα από τις ρωγμές των τοιχωμάτων του μαύροι καπνοί εισέβαλαν. «Κάτι σκαρώνει αυτός εκεί έξω...» επανέλαβε.

«Φωτιά!» φώναξε η Μαρία. Και χωρίς να έχει συνειδητοποιήσει πόσο γρήγορα υλοποιούνται οι σκέψεις και πόσο πιο εύκολα τα συναισθήματα μέσα στην Ονειρωδή, εξαφάνισε το σπήλαιο!